

Forfatter: Wessel, Johan Herman

Titel: Relata refero

Citation: Wessel, Johan Herman: "Relata refero", i Wessel, Johan Herman: *J.H. Wessels Samlede Digte*, udg. af J. Levin , 1901, s. 132. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wesselhhl-shoot-workid77940/facsimile.pdf> (tilgået 24. september 2021)

Anvendt udgave: J.H. Wessels Samlede Digte

Ei Adelsmand at være;
Derfor der det alle ere.)

Min Mand gik strax til Reiskammerater,
Forsalte, hvad han havde veddet om,
Og bad dem læne sig fem hundrede Dukater,
At sige med en væsker Provision.
Hver tænkte stort om hans Person.
Han hù dem, og til Stranden kom
Forsynet med en mædrig Bønne.*)
Haa saae sin Vederpart med Herren komme.
»Hvor,» sagde han, »har du din Mød?
Vil du da af Hunger døe?
Til Middag spise vi i anden Sæe.
Min Mød du ei skal smage;
Maaskee vi svømme faaar i fire Dage.
Jeg selv ei komme vil til kort.»

Forferdet Morien, forferdet Herren blev,
Betalte Veddenaal, og gik ei glæde bort.

Lykkelig, Læser! lev.

RELATA REFERO.

Den følgende Historie er sand.
Om du at roens saa er ei kapabel,
Saa viser jeg mig resonabel,
Og ei paabyrder dig at troe, hvad du ei kan.

En sereværdig og bedaget Pater
En Datter havde sig
Paa fire Tusinde Ducater
Rig.
Det er, som Ordlicære taler,
En otte Tusinde Rixdaler.
En Officer, bekendt for bonste homne og brav,
Som hende meget lidt i Midler eftergav,
Og uden hendes utrængt kunde leve,
Saae hende, saare blev. Saa begge bleve.

*) Forsynet med en mædrig Bønne, rundt Mæskarin (Norsk).

Fornodentlig ved Hierts-Sympathie,
Om hvilket Saurepiberie
Læs i Romaner meere!
Ulykken var, at her den strak sig ei til flere
End Officeren og den lille Ghr;
Thi Præsten absolut
Vil ei sympathisere.
(De fire Tusinde Ducater
Var Skyld, at ovenfor jeg kaldte Manden Pater.)
Omsort anvendtes Overtaleiser
Af Slægtinger paa begge Sider.
Han blev ved sit, af rædt han Hader var.

(Der findes flere Træster hist og her,
Som Officerer ikke lider.
Gud veed, hvad Grund de dertil har.
Men unge Piger de behage,
Saa de derfor hos dem kan fuld Erstatning tage.)

Han havde en Collegs,
Hvis Rigdom var hans Alpha og Omega.
Af sine Grunker stolt han var,
Men over alleding af sin Forstand,
(Det skal du gjerne see, den er, som ingen har.)
Han rosatte, skulde være hendes Mand.
Hun fandt Partier fælt,
Men blev saa overhæugt og trøst, skielddt,
At hun forsikrede, at inden otte Dage
Hun skulde en Beslutning tage;
Men hun imidlertid tog den,
At skikke Bud til Officeren hen,
Om Sammenkomst incognito.
Den nød de i uafordt Roe.
Og der blev afgjort i,
Near den forundte Frist først var forbi,
Hun der nye Prier skulde svare Ja,
Og siden see, hvordan de kom derfra.
Men dette skulde sig betinge forud Bruden,
At første Beller med til Bryllups blev buden.
Det strax bevilget blev. Ei Martis Son er seen,
Før han Bevilgning tager
At vies af, hvad Præst han vil.
Rivalen tog sig ogsaa een.
Kort sagt, nu Bryllupsdagen stunder til.
Da færdig var al Stads og Bryllupsager,
Den Dag brød frem.
Den første Beller kom, og hused' tvivlsom Frygt,

Den sidste glædedes, og troede alt var trygt.
 Af Bryllupsgjæsternes kun kunne være faa.
 Den første (som for Tiden at forsaac)
 Den sidste i sit Fag tiltaler saa
 Naad! andet: »jeg har kiendt en eneste, ei flere,
 Som kundet har extempore.
 Der mangen er, som De, til Prækestolen født;
 Men denne sielens Gave aldrig nød.» —
 »De saae kun een; i mig den anden see,
 Som tale kan extempore —
 »Om De det giøre kan nu strax, jeg Dem betaler
 Tre hundrede Rixdaler.«
 Den anden svarede: »ja va!*)
 Hvad Tale er det, De befaler?» —
 »O! intet at befale!
 Jeg tænker paa, Exempti gratia,
 En Brodersale;
 Men giør De mindste Bok i Deres Ritual,
 De svarer mig en Nge Kapital.
 Jeg forfræn for Spøg til Brud vil tage.«
 Han hende tog.
 Rivalen Mynten drog.
 Med al Nøiagtighed og mueligste Umage
 Har førte Taler ud.
 Da den var endt: »Seer, Verner, her min Brud!«
 Og hende gav et Kys.
 »Nei,« raabte strax den anden Frier, »syst!
 Det Spøg er lidt for vidt at drive.« —
 »Tør jeg Dem min Bevilgning giøre!»

Der blev en føel Alarm,
 Nær revned Taleren af Harm.
 Der blev Proces. Ved øverste Instans
 Faldt denne Dom:

Den Brud er hans,
 Hvis Vielse saa snart var færdig.
 Den Veddeprædikant er Embedet uværdig.

*) Ja va; ja, lad gaae, Top; (det spanske va!).